

## Fire og Tyrgethvende Møde.

Lorsdagen den 24de Januar Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

**Formanden:** Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der, saaledes som jeg omtalte ved Slutningen af forrige Møde, strax efter dette er omdeelt „Forflag til Lov om nogle Forandringer i Lovene af 29de December 1857 og 4de Januar 1861 angaaende Tifferiet i Liimfjorden“, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget af Landstthinget.

Jeg skal derhos meddele, at jeg har modtaget tre Andragender til Rigsdagen fra Beboere i Them Sogn, eet underskrevet af 82 Beboere, eet af 2 Beboere og eet af 5 Beboere, Alle i det nævnte Sogn, hvori andrages paa, at Rigsdagen vil fremme det forelagte Lovudkast om Skovvangens Ophævelse. Disse Andragender vilde blive afgivne til det Udvalg, som er udsat angaaende det nævnte Lovudkast.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til Fortsættelse af Anden Behandling af „Forflag til Lov om Tillæg til Lov om Sognebaandets Løsning af 4de April 1855“.

**Bable:** Maa det være mig tilladt at tilbagefalde i det ærede Things Erindring, at jeg, da denne Sag var til 1ste Behandling, udtalte, at det forekom mig høist besynderligt, at de Mænd, som have reist denne Sag, og som i saamange Retninger baade selv vise sig at være og fra andre Sider ofte siges at være meget varme Venner af Frihed overhovedet og navnlig af Frihed i Folketirken, indbringe et Lovforslag, som, ret beseet, er et Tilbagekridt fra Friheden. De Mænd, som have indsendt et Andragende hertil, have vundet en friere Stilling, men de forlange nu at faae en mere bunden Stilling, hvilket er kommet aldeles tydeligt og klart frem ved nærværende Behandling. De Medlemmer, som ere de egentlige Indbringere

af Lovforslaget, ere nemlig paa en meget fremtrædende Maade, som vistnok har overrasket Mange i denne Sal, traadte op imod Udvalgets Fleertals Forflag, som gaaer ud paa, at de Mænd, der skulle staae i Spidsen for Friemighederne, skulle have Statens Stabfæstelse, fordi dette skulde medføre en særdeles Tvang, men er det da ikke aldeles klart, at her er et Tilbagekridt i Frihed, at den Stilling, hvori de Vedkommende gaae ind, er mere tvungen, mere bunden. Nogle af de Mænd, som virke for den saakaldte folkelige Frihed, gaae en noget anden Vei og sige: Naar en Mand, som er ordineret, bliver Forstander for en saadan Menighed, maa det være nok overfor Staten, og dette sige de med stor Rolighed, det er nok overfor dem selv. Der er her et Punkt, hvorom jeg, om jeg end skulde staae ganske ene, maa tillade mig at udtale mig, fordi jeg i Frihedens Interesse maa bede det aldeles bestemt fremhævet. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hanssen), som igaar havde Ordet, har efter min Mening den store Fortjeneste, at han klart og tydeligt udtalte, at den evangelisk-lutheriske Kirke ikke er det Samme som den danske Folkekirke, men kun en Deel af den, saaledes at der kan være evangelisk-lutheriske Christne udenfor den danske Folkekirke; dette maae vi nøie holde fast, og det er det, jeg skal tillade mig at fremhæve. Der kan være evangelisk-lutheriske Christne, som komme til den Anstuelse, at denne Folkekirke ikke tilfredsstiller den evangelisk-lutheriske Kirkes Fordringer, af hvilken Grund de ikke gjerne ville have med den at bestille, og her er netop et Punkt, om hvilket det forekommer mig at være berettiget at udtale sig. Jeg beder de Herrer, som virke for folkelig Frihed, om at gjøre sig nøie bekendt med den Ordination, der udføres, og den Præsteb, der kræves, for at de kunne vide, hvorvidt Folk med god Samvittighed kunne gaae ind paa at aflægge en saadan Ed. Jeg for mit Vedkommende, som har erhvervet Abkomst til at overtage den samme Stilling som de Andre, trøstier mig ikke til at aflægge denne Ed, eller til at modtage denne Ordination, jeg paastaar, at det er et uretsfærdigt og tungt Baand, som bliver lagt paa Mange. De Mænd, som tale om livkelig Frihed, skulde